

De Gisteren

klein en GROOT Nuytemans-nieuws

WELKOM FEE, DE MOOISTE BABY TER WERELD

Maandag 4 april:

Sinds Heidi met zwangerschapsverlof is, vertrek ik 's ochtends extra vroeg naar het werk. Om 6:20 ben ik de files op de E313 voor, bovendien kan ik op dit ongoddelijke uur wat extra werk verzetten zodat ik op het moment dat onze tweede spruit er is, met een gerust hart 10 dagen vaderschapsverlof kan nemen. Ondanks mijn drukke agenda, mag ik deze morgen de afspraak bij de gynaecoloog niet verge-

ten. Om 10 uur hebben we onze wekelijkse afspraak. We komen vandaag te weten of onze tweede spruit al zin heeft om te komen. Dochter nummer twee is uitgerend op donderdag 7 april. Als we vandaag te horen krijgen dat we een ge-

lijkaardig scenario dan bij Pipa in het vooruitzicht hebben, vragen we om "het" in gang te zetten. Pipa liet 10 dagen op zich wachten en dan moest de gynaecoloog alsnog alles in gang zetten.

Ondanks het feit dat Heidi deze keer op 100% natuurlijke manier wil bevallen (dit wil zeggen zonder tabletje en zonder epidurale verdoving), heeft ze geen zin om over tijd te gaan. Tijdens de vorige controles bleek dat alles in orde is met ons kindje. Elke dag dat ze langer op zich zou laten wachten zou de bevalling enkel maar verzwaren.

10:20... iets te laat aangekomen in Brasschaat maar geen erg: de enige zekerheid die je hebt aan het schema van Dokter Kinget is dat het altijd achterop schema loopt. Heidi zit in de

wachtzaal en leest een boekje. Ze kijkt op naar me en lacht. Het eerste dat in me opkomt wanneer ik haar zie, is hoe geweldig ze wel is. Ze heeft zich tijdens de afgelopen 9 maanden ontzettend krutig gehouden: niet altijd vanzelfsprekend met een huishouden met een peuter van 2 jaar en een kleuter van 33 (ik zal het maar zelf zeggen zeker?) die om aandacht schreeuwen. Het duurt niet lang meer voor de dokter ons

roept. "Alles in orde? We zullen eens kijken of ze al zin heeft." Al vlug werd Heidi van haar hoop om op natuurlijke manier te bevallen benomen: alles zat letterlijk nog erg hoog en potdicht. "Zullen we het dat maar in gang zetten?" vroeg dokter Kinget, met een

geschat geboorte gewicht van 3,6kg heeft het geen zin om nog langer te wachten. Ik zag de ontgoocheling in de ogen van Heidi, maar we hadden afgesproken dat we in dit geval moeder natuur een handje zouden helpen. Donderdagavond tussen 22 en 23 uur via de spoed van Klina binnengaan om een tablet op te steken om de weeën op gang te doen komen.

Vanaf nu konden we alles beginnen te plannen: ten eerste ons Pipa. Daarvoor vonden we snel een vrijwilliger: meter Mie zit tussen twee jobs en heeft tijd (en heel veel zin) om voor haar zorgen zolang Heidi in het moederhuis ligt. Zo kon ik zo veel mogelijk tijd bij moeder en (nieuw) kind doorbrengen. Ten tweede mijn werk: doordat nu alles gepland is, moet ik niet halsover-

Op het net:
users.pandora.be/

Jaargang 2 nr. 12

April 2005

Verjaardagen in mei en juni

2 mei	Heidi
12 mei 41	Lief
16 mei 80	Joke
17 mei 93	Cis
4 juni 39	Werner
10 juni	Luc
17 juni	Annemie

't NUYTEMANS- WEEKEND

Als er niks tussenkomt en iedereen met de datum kan leven, gaat ons volgend weekend door op 10-11-12 november.

Dat is (op verzoek) niet in het verre Ardennenwoud, maar knus vlak bij Ieper, bij In Flanders Fields, de 14-18 kerkhoven, de Vlaamse gastvrijheid. Waar we zelf potje kunnen koken, de koe melken, In de buurt van Plopsalaland, Bellewaerde, wandelen fietsroutes. Alleen naar een deftig restootje voor de ouwe garde wordt nog gezocht.

Eerst DRI NGEND laten weten of dat weekend (en niet 28-29-30 okt) voor jullie kan. **Rudi**

WELKOM MOOISTE BABY TER WERELD

p tijdens een meeting met een klant in een of andere uithoek van ons land naar Grobbendonk vliegen. Ten derde: we hadden iets om naartoe te leven. Heidi en ik besloten om donderdagavond gezellig samen te gaan eten in een goed restaurant. Lekker relax onder ons tweetjes, met Pipa in de goede zorgen van Annemie. Na het gezellige etentje zouden we inpakken en naar de Klinica in Brasschaat gaan.

Donderdag 7 april 22:15:

Na ons lekker dineetje in Den Engel in Zandhoven (een aanrader trouwens), trokken we naar de moederfabriek. Schoorvoetend gingen we via de spoedingang naar binnen. De wetenschap dat ik de komende dagen regelmatig in hetzelfde gebouw zou zijn dan Katrien Marinus stemde me niet echt vrolijk ;-), maar de komst van onze jongste maakte veel goed.

In het bevallingskwartier meldden we ons aan bij de vroedvrouw van dienst. Ze onderzocht Heidi. Blijkbaar zat alles

nog erg hoog maar er was al wel opening: de volle 2 centimeter.

We wisten niet wat we hoorden.... Twee centimeter! Tijdens de bevalling van Pipa duurde het tot 3 uur voor er twee centimeter opening was. Nadat het tabletje was opgestoken, werd Heidi aan de monitor gehangen... blijkbaar werkte het tabletje snel, er kwam duidelijk beweging in! Na een halfuurtje monitoren, en wat flauwe grappen van mij om Heidi af te leiden, konden we naar onze kamer. Daar hebben we niet zo lang gelegen. Tegen half drie 's nachts kwam de verpleegster nog even langs om een stand

van zaken op te nemen: 4 centimeter! Wauw! Dit gaat veel vlotter dan we hadden durven hopen... 4 centimeter wil zeggen hop terug naar het bevalkwartier... deze keer de arbeidskamer. Heidi zag zichtbaar af. De weeën kwamen erg snel na elkaar en ze kreeg niet de kans om te recupereren. Op dat moment voelde ik me ontzettend klein. Mijn vrouwke lag daar af te zien dat de stukken eraf vlogen. Om half vier werd het Heidi te veel te vroeg voor epidurale. Een kwartier later kwam de anesthesist om de pijn te verlichten. Nog een kwartiertje later begon een en ander te werken en konden Heidi en ik terug rustig babbelen. Wat mij betreft had ze veel vroeger om de verdoving moeten vragen. Op het gevaar af van andere al dan niet zwangere vrouwen op mijn dak te krijgen, vind ik dat verdoving bij een bevalling "standaard" zou moeten zijn. Ik vraag toch ook verdoving als ik naar de tandarts ga? Waarom afzien als het niet nodig is. Het is toch niet omdat iedereen vroeger zonder verdoving beviel, dat dat nu nog nodig is. Tenslotte worden vrouwen die er een beetje raar uitzien toch

ook niet meer op de brandstapel gezet? Gelukkig maar voor Katrien! ;-)

Vanaf dan ging alles erg snel. Op een bepaald moment voelde Heidi iets "ploffen" en vroeg me om "daar" eens te gaan kijken want er was een en ander aan het gebeuren. Door de omvang van haar buik kon ze zelf niet zien. Mijn expertise ter zake is beperkt, maar volgens mij waren de vliezen gebroken dus haalden we de vroedvrouw erbij. Haar conclusie was duidelijk: "Madammeke het is zover! We zullen de dokter uit zijn bed bellen." Een kwartiertje later kwam de gynaecoloog ter plaatse en vier perzingen later lag ze op Heidi haar armen: Fee, onze tweede dochter, de mooiste baby in de wereld.

Tom

PROFICIAT

Natuurlijk aan de ouders

Aan bompa Zandhoven.

Ook bomma (haar veertiende achterkleinkind!) en André, aan de zussen en co, ja ja de nonkels en ta...

En de grootouders niet vergeten, met een speciale attentie deze keer voor

Bojo?!

*In onze vroegere jeugdjaren (dus al lang geleden) had onze pa een probleem met het onthouden van de namen van onze vriendjes aangezien hij vier dochters heeft en deze geregeld een nieuwe partner mee naar huis namen, doopte hij iedereen om tot Johnny . Wanneer ons Pipa geboren werd en de kwestie viel van hoe zij ons papa moest noemen (Bompa, vava, vake) klonk allemaal zo oud volgens ons paps , werd hij **bompa Johnny** genoemd (eigenlijk om hem een loer terug te draaien) maar aangezien we toch wat medelijden kregen en hijzelf hier beter vrede mee kon nemen zijn we bij **Bojo** beland*
Groetjes
Els

Dus

Bojo proficiat!

We hebben een

SJIEKE FAMILIE

Zegt ons ma:

Guy en Suzy naar New York
Paul en Ellen naar El Gings en euh Pa-
rijs (wat dat ook mag zijn)...en
Simen en co naar Nieuwpoort!

El Gouna

Nooit van gehoord? wij ook niet tot we op de site van Liberty TV dit zeer "egyptisch" dorpje ontdekten; gelegen aan één van de lagunes van de Rode Zee zijn we daar begin maart een week verbleven in een 'peperkoekenhuisje' op palen in het water, prachtig! Zie foto.

Vanuit deze gezellige vertrekbasis hebben we dan de omgeving verkend; één dag woestijn met een jeep naar een be-

doëindorp, zie foto; ongelooflijk hoe mensen nog zo kunnen leven, zo dicht bij de beschaafde wereld (een halfuur rijden met de jeep, weliswaar in een razend snel tempo zoals alle Egyptenaren rijden ...); in kotens, want het woord hut is hier de toestand verbloemen, huwbare dochters worden nog steeds verhandeld voor een koppel geiten of een kameel enz.

We zijn ook een avond naar een "oasis-party" geweest: een grote tent in de woestijn met tapijten en kussens op de grond, een reuze BBQ en inlandse

ophalen kwam niet terug zodanig dat we een taxi moesten nemen; gelukkig was er nog een koppel mee want anders hadden we het dubbel moeten betalen van hetgeen overeengekomen was; maar die truc kennen we reeds van enkele jaren gele-

dansers en danseressen, wat een onvergetelijke ambiance! Het snorkelen in de Rode Zee was spijtig genoeg niet onvergetelijk. Een bezoek aan de bekende badplaats Hurgada 25km van ons hotel, hebben we abrupt moeten verlaten gezien de opdringerigheid van de verkooplui: je kon nergens naar iets kijken want dan kwamen ze toegelopen en als je dan niets kocht waren ze kwaad. De bus die ons moest

den in Luxor.

Voor de rest lagen we met een boek in de zon aan de beach of gingen we winkelen in ons mooi dorpje nog geen 500m van ons hotel, en hier waren de Egyptenaren (nog) niet vervelend, maar vriendelijk en zelfs spiritueel.

Dus El Gouna was voor ons een ideale plaats om echt te genieten van een zonnige en ontspannende vakantie. **Paul & Ellen**

WISTJEDATJES

Voor mijn studie (ja, nog steeds student, forever and ever..) ga ik in september stage doen bij Q-music; kwestie van het hele VTM gebouw toch goed onderzocht te hebben (Volgend jaar nog Jim-TV en ik heb ze allemaal gehad)! Q is good for meeeeeeeeeeeeeee... Files of vallende sterren mogen in die maand altijd gestuurd worden naar 0473/476734

Stagisteke moet koffie zetten en het gebouw kuisen. Nee, serieus, een stagisteke moet gewoon meedraaien bij de redactie van Q-music. Niet de nieuwsredactie, want de nieuwsredactie van Q zit ergens anders, maar al de rest. Dat houdt in: wedstrijden organiseren (zoals HET GELUID voor de Q-kenners), wedstrijdvragen verzinnen, gasten en luisteraars bellen, website aanpassen.. **Marieke**

Ons jarig moederke (met de ogen toe want ze denkt al aan de cholesterol van euh... André): Allé Wernèr : Zo schoon hartje! En nog wel in sjocolatte cake!) ...

Dag lieve mensen allemaal,

2 weken back in Toogoolawah, wat een verandering weeral, van de ene in op den andere dag, raar allemaal. We zijn content hier te zijn en genoten van jullie te zien en het doet goe te weten wat jullie daar aan den andere kant van de wereld allemaal bezighoudt. Eigenlijk pik je daar wel vlug weer op in, soms voelt het hier dat je wat van elkaar vervreemd maar eens weer thuis ben je snel weer mee met de zaak! Nog is merci voor de goeie ontvangsten!!!

Het zomert hier ondertussen maar weer lekker voort, temperaturen van rond de 31gr zijn geen aardigheid, gelukkig hebben we nog nie al teveel moeten doen en kunnen we weer rustig acclimatiseren. haha!

Onze cabin op de drop zone is nu ons voorlopige huisje, het wordt er ook lekker hot in, maar we weten dat het maar tijdelijk is. De 22 ste maart verzetten ze onze queenslander(ons huis), we hebben er

Van down under!

ISABEL EN ERIC VERHUISD

nog een beetje in gewerkt, muur uitgebrouwen, nog wat muren afgewassen. De eigenaars van het huis, echte Aussies, zijn dan eindelijk aan het bouwen van hun garage begonnen, al hunne rommel en meubeltjes moeten namelijk daar in komen, het huis staat er nu nog vol van. Dus dat komt in orde, en OP TIJD!!!haha, dat is altijd een groot vraagteken bij die mannen.

Vandaag gingen we naar Benarkin een dorpke, eigenlijk meer een klein klein gehuchtje, hier een half uurke van, waar er in het schooleke een juf is die waarschijnlijk zowel de wc's kuist, den telefoon oppakt, de koffie of chocomel maakt, directrice is,... in ieder geval daar zijn we naar "den Borremans" geweest, de houtzagerij, ergens in het midden van nergens, prijzen gaan vragen voor de houten muren en de vloer. Op aanraden van onze vroegere buurman van de Edwardstreet.

Ah ja ik zal voor alle zekerheid ons nieuwe adres nog eens doorgeven,

**Mister and Misses Bonte-Belien
17 McConnel St.
Toogoolawah 4313 QLD
Australia**

Wat er nog op ons programma staat de komende dagen is... niet veel eigenlijk, ons mentaal voorbereiden op het vele werk dat er aan staat te komen. Er is dit nat seizoen, (de zomer) 50 % minder water gevallen dan vorig jaar, niet zo goed natuurlijk. Op deze moment is er in het toppeke van het noorden, Cape York, een zware cyclone over aan het waaien, windstoten of beter gezegd stormen van rond de 280 km, in de jaren 70 is er toen ook een cycloon over gewaaid aan Darwin en deze verwoestte compleet alles, deze cyclone Ingrid zou nog verwoestender zijn! aaaahhh! Wij zullen er spijtig genoeg niets van merken, dat zijn de woorden van den John hier, een cyclone brengt nl. veel regen mee, hoeveel regen wil je he?!

Zodus don't worrie als ge er iets van hoort op tv, of leest in de gazet, het is niet voor ons.

Toen we terug naar hier vlogen, liet de piloot ons weten wanneer we over Pukhet vlogen, je kon echt goed zien hoe de tsunamigolven op de eilanden waren ingevlogen. Deze kanten waren modderig terwijl aan de andere kant van datzelfde eiland de stranden er onaangetroefd bijlagen, je werd er efkes stil van. Je zag een aantal bootjes varen.

Zo, dat was dan wat nieuws van ons, ik mail nu van op de dropzone zelf, probeer dat om de 2 weken te doen. Heel veel dikke bezen van ons 2kes hier en doet da goe daar he met alles wat jullie bezig zijn, voor de kinders, toi toi toi met de komende examens.

xxx **Isabel & Erik**

Beste Gisteren,
Op 21 maart was het de lang verwachte grote dag voor Isabel en Erik. Eindelijk werd hun nieuw huis verhuisd naar hun grond op

de heuvel. Een huis van 11 op 13 meter. Daar werd een spiksplinternieuwe verhuiscwagen uit Brisbane bijgehaald. In de voormiddag werd de wagen onder het huis gereden en opgeheven met wel drie pompen. Ondertussen waren er al wat bomen uitgedaan. Om 24 uur kwamen er zes mannen terug, 3 politie-auto's en een camionnette met OVERSIZE. Er moest 1,8km op de highway gereden worden in den pikkedonkere. Erik zat binnen in het huis en vond dat dus geweldig! Eens op de plaats, sliepen de mannen in het huis en zette het 's morgens op de juiste plaats. Ondertussen zijn Erik en Isabel aan de restauratiewerken begonnen en laat Erik zijn baard groeien tot het huis af is.

Lief en Werner

EEN WEEKENDJE RUST AAN ZEE

Vandaag 10 april ben ik herstellende van een weekendje 'opvang voor 3 pubers'. Simen, Yves en Michael kwamen nog es uitwaaien aan zee ! Goed idee, dacht ik, zo vlak voor dat het scholeke weer begon!

Door het slechte weer (en misschien het super-actieve trio) konden we niet op het strand gaan luilakken.. Nee, zwemmen in Sun Parks was een beter idee! OK, Marieke ga je mee???? Met ve el plezier, jongens. Maar gewoon rustig zwemmen was te saai, dus daarom tikkertje (3 uur!!!!) over het hele zwempaleis! Na 3 uur lopen, springen, tikken, verstoppen, uitgehongerd aan tafel, en hup... de jongens hadden weer genoeg energie voor hun laatste en fantastisch idee: RUGBY!

Ondanks de tientallen blauwe plekken, een overbelaste rug en een blauw oog, kijk ik terug naar het volgende weekendje met de drie 'brave' jongens...weekendje 'opvang voor 3 pubers'.

Groetjes, Marieke

En nu efkes serieus

CHEESE...

*Maar wie weet nu nog
waar de rugbybal zit, hangt, zweeft, puft...*

De actiefoto's zijn van onze journalist-regisseur TER PLAATSE nPaul

Werken in Ranst

In de tweede week van april zijn er twee werken uitgevoerd in de Merellaan.

Eerst hebben ze onze mazouttank gereinigd. Er is een soort marsmanneke ingekropen met spuit onder druk, afvoerbuis, detergent, enz. en daarna zijn ze diezelfde tank komen volspuiten met zand. Zo hebben we geen grondverzakking en kunnen we met een gerust hart aan een nieuwe oprit beginnen. De oude was echt versleten.

Het tweede werkske was dat groot raam aan de hofkant vervangen door een nieuwe. Er kwam een afschuwelijk grote kraan bij kijken om de ramen over het dak van plaats te verwisselen. Zeven gasten zijn daarvoor in de weer geweest. Het oude ging er slecht uit, gelukkig was het nieuwe een centimeter kleiner. Hopelijk sluipt daar nu weer geen lucht in. De verzekering zou daar zeker niet mee kunnen lachen.

Lief en Werner

ELKE KEER ALS DE GOESTING ME BEKRUIPT OM KASSIERSTER TE WORDEN IN DE GEEBEE

zegt ons Katrien, dan lees ik deze brief nog ne keer:

Lieve verpleegsters,

Bedankt voor alle goede zorgen die je hebt gegeven aan onze zoon Kjentl. We weten dat het voor jullie maar gewoon jullie "job" is, maar voor ons, en waarschijnlijk voor alle mama's en papa's wiens babytje bij jullie ligt of heeft gelegen, is het meer dan alleen maar een "job". De lieve en troostende woorden zorgden er telkens weer voor dat we met een gerust hart gingen slapen. De commentaar op zijn

fiche zoals "koddig bazeke" en "supermanneke" bezorgden ons een krop in de keel maar tegelijk zoiets van "zj zien hem toch ook graag".

De geboorte in 't algemeen wordt aanzien als een wonder, maar als je dan je "wonderbaby" ziet vetrekken naar neonathologie, ga je de eerste minuten door een hel: "Wat is er mis? Wat gaat er nu gebeuren? Wat hadden we kunnen doen of juist niet doen?" zijn maar enkele vragen die op dat moment door je hoofd flitsen. Hij is prematuur of dismatuur, je denkt aan een omgeving vol met apparatuur en dokters waar je enkel achter het raam mag gaan kijken. Kortom, je krijgt even een koude rilling. Alhoewel wij toch goed voorbereid waren omdat het een tweeling was, is het toch even slikken.

En dan kom je op de afdeling neonathologie! Je wordt er met open armen ontvangen, wat direct een aangenaam en goed gevoel geeft. De vragen die je

hebt worden op een eenvoudige en verstaanbare manier uitgelegd. **Op het gezicht van de verpleegsters staat een lieve glimlach en je begint je gelukkig te prijzen. Gelukkig omdat er mensen klaar staan om je wonder te helpen een wonder te zijn. Die leven om te laten leven, die leven voor een Gods wonder.**

Voor jullie dagelijkse kost, voor ons een éénmalige gebeurtenis. Als wij gaan, komen er weer anderen. Onze Kjentl was dan misschien niet ziek en niet zo klein, voor ons betekende jullie werk heel veel en wij zijn er zeker van dat meer ouders er zo over denken.

Langs deze weg willen we jullie nog eens extra bedanken en laten weten dat jullie geen goed werk leveren maar UIT-STEKEND werk. Laat dit een steun zijn om zo verder te doen en vreugde uit je werk te scheppen.
Of zoals ze zeggen: Keep up the good work!!

Groetjes, knuffels en nen dikke merci van
Tanja-Johan
Kjell
Kyara en Kjentl xxx

*Bedankt voor alle knuffels en kusjes, voor alle lieve woordjes die jullie me toespraken, als mama en papa er niet waren. Voor alle goede zorgen en voor al mijn vuil pampers nen dikke merci
Kjentl xxx*

*PS – ook nog bedankt dat ik mijn laatste dag bij jullie een “ ’s zondags pakje” mocht aandoen, dat was eindelijk iets waar ik niet in verzoop! (Alléz ja, zo vertelden mama en papa dat toch)
- het ga jullie goed!*